

[Ministeren for nordiske anliggender.]

der på kortere sigt gennemføres en prisstabiliseringsordning, støttet af en nordisk fond på 50 mill. sv.kr. pr. år. På længere sigt skal gennemføres en udbygning af det fiskeripolitiske samarbejde, og der skal i den forbindelse tages stilling til spørgsmålet om direkte landinger, omlastning og transit.

Et af de vigtigste spørgsmål i de afsluttende forhandlinger har været finansieringssamarbejdet. Ved de afsluttende embedsmandsforhandlinger sidste sommer fastholdt man fra svensk side, at man maksimalt var rede til at bidrage med 1 milliard sv.kr. til dette samarbejde i den første 5 års periode. Der er med finsk forbehold udarbejdet forslag om et nordisk finansieringssamarbejde, som betyder, at der for den første 5 års periode regnet fra 1. januar 1972 vil blive stillet i alt 2,2 milliarder sv.kr. til rådighed, hvoraf altså ca. 1 milliard sv.kr. vil blive det svenske bidrag. Finland, som finder, at dette beløb vil være utilstrækkeligt, har ikke desto mindre indvilliget i at overveje at tilslutte sig de tre andre landes godkendelse af dette forslag. Der er enighed om at fordele beløbet på i alt tre fonde, nemlig dels de allerede nævnte fonde vedrørende prisstabilisering i landbrugs- og fiskerierhvervet, dels en almindelig fond på 1.500 mill. sv.kr. til finansiering af strukturrationaliseringsprojekter, industriel udvikling og forskning m. v. Inden for rammerne af denne fond er der afsat visse beløb til fordel for Finland og Norge, beløb, som i første række skal kunne anvendes til strukturrationaliseringsprojekter inden for landbruget, for Norges vedkommende landbrug og fiskeri.

Der er enighed om at oprette en nordisk investeringsbank med en grundkapital på 200 mill. dollars. Banken skal efterhånden kunne udlåne op til 500 mill. dollars eller 3½ milliard kr. Banken skal i første række tage sigte på finansiering på bankmæssige vilkår af sådanne projekter, som vanskeligt vil kunne opnå tilstrækkelige finansieringsmuligheder i de eksisterende kreditinstitutter i Norden.

Der er enighed om, at bidragene til finansieringssamarbejdet i den næste 5 års periode skal være mindst lige så store som i de første 5 år, og desuden skal der tages hen-

syn til udviklingen i samarbejdet, så man får mulighed for, at dette kan fortsætte en jævn udvikling uden at hæmmes af på forhånd aftalte grænser for finansieringssamarbejdet.

Resultatet af embedsmændenes forhandlinger er et kompromis, som tager hensyn til de forskellige landes interesser, og som samtidig gør det muligt at tilpasse samarbejdet til de omstændigheder, som måtte gøre sig gældende i de kommende år såvel med hensyn til udviklingen i de nordiske landes økonomi som med hensyn til det europæiske integrationssamarbejde. Vi har herved skabt grundlag for at kunne bevare og videreudvikle det for alle de nordiske lande vigtige nordiske samarbejde.

Jeg har allerede fremhævet, at det nordiske initiativ er en fortsættelse af og et led i vor europæiske politik. Bag den danske regerings initiativ ligger en erkendelse af den nære sammenhæng mellem vor interesse i samarbejdet både med Norden og med andre europæiske lande. Den ideelle markedspolitiske løsning må for Danmarks vedkommende bestå i vor deltagelse i et udvidet europæisk samarbejde omfattende vore traditionelle hovedmarkeder og med plads for de øvrige nordiske lande under de former, de selv måtte ønske det. Regeringen har derfor til stadighed lagt den største vægt på, at det nordiske samarbejde fik en sådan udformning, at det uden at hindre Danmark i fuldt ud at deltage i det europæiske samarbejde i videst muligt omfang kunne fortsætte inden for en bredere europæisk ramme.

Bestræbelserne for at udvide et nordisk samarbejde sigter ikke på, at de nordiske lande *sammen* skal forhandle om deres tilknytning til De europæiske Fællesskaber. Allerede de fire nordiske landes forskellige markedspolitiske målsætninger udelukker jo en sådan forhandling. Danmark og Norge har søgt om fuldt medlemskab af De europæiske Fællesskaber; Sverige søger den nærmeste tilknytning, som er forenelig med svensk neutralitetspolitik, hvorved man ikke udelukker fuldt medlemskab. Fra finsk side har man fremhævet, at Finlands økonomiske interesser er afhængige af Fællesskabernes eventuelle udvidelse. Den finske udenrigsminister har for nylig udtalt til pressen, at han så lyst på mulighederne for,